

R M O A D E N O R A

*rood, onderarm, morren, dromen,
modern, noodrem*

MOORDENAAR

‘G₇’ ats, ik ben verzopen,’ zei mijn moeder. Het was zaterdag en we kwamen net thuis met fruit en groente van Golden Valley op Broadway, waar de mevrouw die de winkel runt me steeds een snoepje wil geven, wat mama altijd weigert. Op de terugweg waren we overvallen door een hoosbui, en mama had de volle lading gekregen omdat ze haar regenjas niet aanhad.

Terwijl ze haar slaapkamer in liep om droge kleren aan te trekken en ik de boodschappen begon op te bergen, werd er op de deur geklopt.

‘Doe jij even open?’ riep mijn moeder.

Op zich was ik er nog steeds redelijk zeker van dat Cosmo me in de maling had genomen over het vermoorden van die jongen, maar je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn. Dus ik greep het dichtstbijzijnde wapen – een netje sinaasappels – en sloop naar de deur. Halverwege vroeg ik me af hoe ik in godsnaam een moordenaar tegen wilde houden met citrusfruit.

Door de vitrage voor het raam kon ik niet zien wie er stond. ‘Wie is daar?’ vroeg ik met een zware stem.

‘Soula.’ Het duurde even voor ik me herinnerde dat Soula de voornaam van mevrouw Economopoulos was. Ik legde de sinaasappels neer en deed de deur open. ‘Mijn broer heeft een lam geslacht,’ zei ze. ‘Wij hebben de helft gekregen. Jullie kunnen vanavond aanschuiven.’

Mijn moeder en ik aten maar zelden rood vlees. Mama vanwege ‘morele bezwaren’, en bovendien was het boven ons budget. Ik was juist gek op rood vlees. Mijn lichaam hunkerde ernaar. Maar stel dat wat Cosmo had verteld toch waar was? Stel dat er aan tafel weer iets bij hem knapte en ik zijn volgende slachtoffer werd? Was een bordje lamsvlees het wel waard om mijn leven voor op het spel te zetten?

Eigenlijk had ik geen keus. ‘Heel graag,’ zei ik vlug, voordat mijn moeder de uitnodiging af kon slaan. Ze was net haar kamer uit gekomen en ik zag aan haar frons dat ze driftig probeerde een smoes te verzinnen.

‘Maar Ambrose, we zouden straks toch –’

‘Nee hoor, er staat niks op het programma.’

Mevrouw E. glimlachte. ‘Mooi. Kom maar om halfzes.’ Haar glimlach haperde een beetje: ‘Dan kunnen jullie meteen kennismaken met Cosmo. Het is zo’n lieverd.’

Ondanks dat hij een moordenaar is, dacht ik toen mevrouw E. zich had omgedraaid – ook al geloofde ik zijn verhaal niet echt.

Toen we boven binnenkwamen, was Cosmo nergens te bekennen. Mama overhandigde mevrouw E. een potje

zelfgemaakte appelchutney, die ik stiekem appelkotsney noemde omdat hij zo smerig was.

In de woonkamer praatten we een tijdje over koetjes en kalfjes, en ik bewonderde hun verzameling borden en lepeltjes, die een hele wand in beslag nam. De gashaard brandde en het was er licht en gezellig, ondanks de onophoudelijke regen buiten. Mevrouw E. schonk een glas zelfgemaakte wijn in voor mijn moeder. Ik kreeg cola, en tot mijn opluchting stak mama niet haar standaardpreek af over de lege calorieën in frisdrank, die weer zou uitmonden in haar preek over hoe bedrijven als Coca-Cola de hele wereld commercialiseren.

Toen we naar de eetkamer verhuisden, bleek de tafel gedekt voor vijf.

‘Komt Cosmo ook?’ vroeg ik.

Meneer E. haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘Met Cosmo weet je het nooit.’

‘Jullie zullen wel blij zijn dat hij weer thuis is,’ begon mijn moeder, duidelijk om te vissen.

‘Ja, blij,’ was de enige reactie van meneer E.

‘Het is zo’n lieverd,’ zei mevrouw E. voor de tweede keer die dag.

Het eten was verrukkelijk. Lamsvlees van de barbecue met gebakken aardappels en een bijzonder spinaziegerecht waardoor zelfs ik spinazie lustte. Mama kon het niet laten om te vragen of alles pindavrij was. Inmiddels begon het beledigend te worden, maar mevrouw E. stelde haar opgewekt gerust. Meneer en mevrouw E. proefden zelfs uit beleefdheid een lepeltje van mijn moe-

ders appelchutney en zeiden tegen haar dat die heerlijk was.

Ik zat de grote kroonluchter boven tafel te bewonderen toen we de voordeur open hoorden gaan.

‘Cosmo? Wil je ook wat eten?’ riep meneer E.

Geen antwoord. Ik ving een glimp op van Cosmo’s rug terwijl hij de gang in liep. Meneer en mevrouw E. wisselden vluchtig een bezorgde blik, en ik zag aan mama’s geforceerde lachje dat ze zich ongemakkelijk voelde. Toen hield meneer E. de schaal vol lamsvlees omhoog en vroeg: ‘Wie lust er nog wat?’

Waarop ik uiteraard antwoordde: ‘Ik.’

Na het eten loodsten meneer en mevrouw E. ons de zitkamer weer in. Meneer E. gaf mijn moeder een glaasje ouzo (een Griekse likeur die naar drop ruikt) en mij nog een cola. Mevrouw E. verscheen met een blad zelfgebakken roze en witte meringues.

We zaten op de verfrommelde bank, en al gauw raakten de volwassenen verward in een verhitte discussie over de huizenprijzen in Vancouver. Mama klaagde dat ze zich hier nooit een koopwoning zou kunnen veroorloven, wat ik ironisch vond, en misschien zelfs hypocriet, want met haar salaris konden we ons nergens iets veroorloven, en dat is geen gezeur, gewoon een feit. Mevrouw E. vertelde dat ze dit huis eind jaren zeventig hadden gekocht, toen alles nog betaalbaar was. Het was een nogal saai onderwerp, dus ik zweefde een beetje weg. Ik nam een tweede meringue, een roze deze

keer, en spoelde die weg met cola. Intussen bedacht ik welke woorden je kon maken van ‘Economopoulos’ (*econoom, poon, monocle, coupon, sloep, consul*), en ik was net op *loopneus* gekomen toen ik totaal onverwacht een keiharde boer liet.

‘Ambrose!’ riep mijn moeder.

‘Sorry, sorry. Het komt door al die cola,’ zei ik, en tegelijk besepte ik dat ik heel, heel nodig moest plassen. Maar ik wist dat het toilet aan dezelfde gang zat waarin ik Cosmo had zien verdwijnen en dat ik hem dus tegen het lijf zou kunnen lopen. Ik hield het zo lang mogelijk op, en ik overwoog zelfs om even snel beneden naar de wc te gaan, maar ik had geen idee hoe ik dat uit zou moeten leggen. Dus uiteindelijk excuseerde ik me en schoot de gang op, langs een tweede lepeltjesverzameling, en het toilet in.

Ik draaide de deur op slot en plaste voor mijn gevoel wel vijf minuten achter elkaar. En ik deed nog iets, want als je het niet gewend bent om veel vlees te eten, wil het soms moeilijk verteren.

Toen ik terugliep, zag ik hem zitten, achter een computer. De inrichting van de kamer leek sinds zijn tiener-tijd niet meer veranderd. De muren waren nog steeds bedekt met posters van Guns N’ Roses, en boven zijn bed hing een bijna levensgrote afbeelding van Pamela Anderson.

Ik staarde een tijdje naar Pam, waardoor er iets in me begon te tintelen, en probeerde toen een blik op zijn scherm te werpen, maar zijn rug belemmerde het zicht.

Ik weet niet waarom, maar ik was nieuwsgierig waar hij naar keek. Of eigenlijk wist ik best waarom: ik hoopte dat het plaatjes van blote vrouwen waren, misschien zelfs van een blote Pamela Anderson. Hoewel ik sowieso niet echt geloofde dat hij een jongen had vermoord, leek het me sterk dat hij mij zou proberen te vermoorden met zijn ouders en mijn moeder erbij, dus ik stapte naar binnen.

Wat ik op zijn scherm zag was teleurstellend en verrassend tegelijk. Hij was bezig met een potje online scrabble.

‘Scrabbel jij?’

Cosmo sprong bijna uit zijn stoel. ‘Jezus christus. Je moet mensen niet zo besluipen.’

‘Ik scrabbel ook.’

‘Fantastisch.’ Het klonk niet alsof hij het meende. Hij ging weer verder met het spel.

‘Ik ben er behoorlijk goed in.’

Hij reageerde niet. Ik zag dat hij naar zijn letters zat te staren: OETITLS. Uiteindelijk legde hij het woord POLS door OLS toe te voegen aan de P die er al lag. De O kwam op dubbele woordwaarde terecht, dus het leverde hem 18 punten op.

‘Huh,’ zei ik.

‘Huh? Wat nou “huh”?’

‘Niks.’

‘Heeft iemand wel eens tegen je gezegd dat je irritant bent?’

‘Ja.’

‘Je leraren worden vast gestoord van je.’

‘Ik heb op het moment geen leraren.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik ga niet naar school.’

Hij draaide zich naar me toe en nam me op. ‘Hoe bedoel je, je gaat niet naar school? Iedereen gaat naar school.’

‘Ik krijg afstandsonderwijs. Schriftelijk, thuis.’

‘Schriftelijk onderwijs. In hartje Vancouver. Waar het stikt van de scholen.’

‘Tot een maand geleden zat ik nog op een echte school.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Drie jongens hebben geprobeerd me te vermoorden.’

Cosmo lachte. Het was duidelijk dat hij me niet geloofde. ‘Jammer dat het ze niet is gelukt.’ Hij ging weer verder met het spel.

‘Ben je in de gevangenis met scrabbelen begonnen?’

‘Dat gaat je niks aan.’

‘Ik speel het al sinds mijn achtste met mijn moeder.’

‘Geweldig voor je. Luister, ik moet me concentreren op mijn volgende beurt.’

Op het scherm legde zijn tegenstander BREUK, met de U op dubbele woordwaarde aan Cosmo’s POLS vast, waarmee hij in totaal 44 punten haalde.

‘Godver,’ zei Cosmo.

‘Je had net PISTOLET moeten leggen,’ zei ik tegen hem. ‘Dat is een klein stokbroodje. Je had er alle letters voor. Dan had je die dubbele woordwaarde twee keer

gepakt, 50 punten bonus gekregen omdat je al je letters had gebruikt en in totaal honderdtien punten gehaald.’

Cosmo staaarde me aan.

‘Nu heb je hem die polsbreuk praktisch op een presenteerblaadje aangeboden,’ voegde ik eraan toe.

Op dat moment sloeg Cosmo me met zijn *Officiële scrabblewoordenlijst* voor mijn kop. Ik gilde – omdat ik schrok, niet omdat het pijn deed – en meteen kwam mama de kamer binnenstormen. Ik zei dat er niks aan de hand was, maar ze wist niet hoe snel ze meneer en mevrouw E. voor de gastvrijheid moest bedanken. Ze beweerde dat het bedtijd was voor me, wat nogal gênant was, want het was pas acht uur.

Vanuit onze keldersuite hoorde ik boven geschreeuw en daarna de voordeur die dicht werd geslagen. Cosmo’s Camaro verdween met gierende banden de oprit af, en ik wist haast wel zeker dat hij het potje scrabble niet had afgerond.

Wat waarschijnlijk maar beter was ook, want hij werd duidelijk weggevaagd.